

Kathryn Fox
Bloedband

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Dokter Anya Crichton bereidde zich voor op de confrontatie met de gewelddadige misdadigers. De eerste rechtszaak had al honderdduizenden dollars belastinggeld gekost. Dat er een nieuwe rechtszaak nodig was om de vier mannen te berechten die deze gruwelijke misdaad op hun geweten hadden, had zelfs de meest afgestompte politieagenten en advocaten geschokt. Door de slepende juridische procedure – die in het voordeel van de rechten van de verdachten leek uit te pakken in plaats van die van hun slachtoffers – was er nog altijd geen einde gekomen aan het lijden van hun jonge vrouwelijke slachtoffers.

De Harbourn Four en hun advocaten waren er heel goed in om het systeem in hun voordeel te laten werken. Maar vandaag zou er een einde komen aan de juridische spelletjes en het gemanipuleer.

Anya haalde de digitale thermometer uit haar oor. Negenendertig graden. Ze had al antibioticapillen geslikt, maar ze nam ook nog maar een paar paracetamolletjes. Ze had barstende koppijn en depte haar voorhoofd en haar slapen met een vochtig washandje. Sterkere medicijnen kon ze niet nemen, want ze moest getuigen, dus had ze een helder hoofd nodig.

Ze bekeek zichzelf nog even in de spiegel van de hal. Haar haar zat netjes, maar niet té, ze droeg donkere panty's, en haar lichte bloes en marineblauwe rok straalden professionele expertise uit. De juryleden moesten hun aandacht bij haar verklaring kunnen houden en niet worden afgeleid door haar uiterlijk. Een beetje oogmake-up en lippenstift – haar versie van oorlogsverf – completeerden haar outfit.

Dit was een verdomd lange strijd geweest en het Openbaar Ministerie hóórde die te winnen. Ze had nog niet eerder zo'n uitgesproken mening over een zaak gehad en ze was niet van plan haar werk te laten beïnvloeden door haar koorts.

Snel controleerde ze de sloten van de ramen op de benedenverdiepingen veegde ondertussen het zweet van haar nek.

Ze had een onrustige nacht achter de rug. Haar lichaam had de strijd aangebonden tegen haar bronchitis en dus had ze nu koorts. Bovendien had ze afschuwelijke nachtmerries gehad en door de koorts voelde haar hele lichaam ellendig. Ze begon te hoesten en haar longen brandden, maar nu kon ze zich niet meer ziek melden.

Bovendien was dit de prijs die ze voor al haar gereis moest betalen. Vliegtuigen en hotelkamers met airco, ongezonde maaltijden en vermoeidheid slaagden er altijd weer in haar immuunsysteem te verslaan.

Als ze maar weer een keer goed sliep, zou de infectie wel overgaan; dat móést gewoon.

Anya trok de zwarte pumps aan die ze altijd bij de voordeur liet staan en ze had net haar tas gepakt toen de bel ging. Dat moest Mary Singer zijn, de zedenadvocate van deze zaak.

‘Ik kom eraan,’ riep ze, waarna ze de ramen op de begane grond nog een keer controleerde.

Mary omhelsde Anya en zei met een brede glimlach op haar gezicht: ‘Welkom terug. We hebben je allemaal ontzettend gemist.’

Anya liet haar armen langs haar lichaam hangen en zei alleen maar: ‘We kunnen maar beter gaan.’

Mary was het met haar eens. ‘Het is ontzettend druk op de weg. Je zou verwachten dat ze de wegwerkzaamheden op snelwegen ’s nachts zouden uitvoeren, maar dat is misschien te simpel gedacht.’

Anya toetste de alarmcode in op het paneeltje naast de voordeur. Even later begon het alarm zachtjes te piepen en konden ze weg.

‘Vervelende vlucht gehad?’ Mary opende het portier van de auto die ze dubbel had geparkeerd en ging achter het stuur zitten. ‘Je ziet er uitgeput uit.’

‘Ik heb onderweg iets opgelopen,’ zei Anya. Ze probeerde zich te concentreren op de dag die ze voor de boeg had. Verschillende zaken in de vs en in Europa hadden haar fysiek en emotioneel uitgeput. Maar

het feit dat ze al achtenveertig uur amper had geslapen, was voor een rechter of een jury totaal niet van belang. Dit ging immers niet om haar. Ze was speciaal voor deze rechtszaak snel in het vliegtuig naar Sydney gestapt en had haar zoon en haar ex-echtgenoot in Disneyland achtergelaten.

Dankzij de pijnstillers werd haar hoofdpijn iets minder, maar nu begon ze te rillen. Haar lichaam probeerde uit alle macht het effect van alle pillen teniet te doen en haar lichaamstemperatuur weer omhoog te krijgen. Ze sloeg haar armen om zich heen en probeerde tevergeefs een hoestbui te onderdrukken.

Mary Singer keek haar even van opzij aan, maar zei niets.

Anya haalde diep adem, waardoor er een pijnscheut door haar borstkas trok; zware bronchitis dus. Ze had het opeens koud en ze frunnikte aan de schuifjes van de autoverwarming. 'Redt Giverny het een beetje?'

'Nadat de zaak geseponeerd was, heeft ze een moeilijke maand gehad.' Mary maakte zich duidelijk grote zorgen om de jonge vrouw die voor het hoogerechtshof in Darlinghurst moest getuigen.

Anya had medelijden met het zeventienjarige meisje dat nog geen jaar geleden was ontvoerd toen ze na haar wekelijkse balletles in haar eentje van de bushalte naar huis liep. De vier Harbourns hadden haar

in hun auto gesleurd en meerdere malen verkracht. En daar hadden ze het niet bij gelaten: de mannen hadden haar vernedering nog eens vergroot door haar uit te kleden en vlak bij een verlaten pakhuis met ijskoud water te bespuiten. Giverny had hen luid lachend horen wegrijden. Anya kon zich die avond nog levendig herinneren, want zij had het getraumatiseerde gewonde meisje medisch en forensisch onderzocht.

Als forensisch patholoog speelde Anya altijd een belangrijke rol bij het begin van het lange en zware genezingsproces van de slachtoffers. Het fysieke bewijs dat Anya had verzameld, had samen met Giverny's gedetailleerde aangifte bij de politie uiteindelijk tot de arrestaties geleid.

'Ze zal het niet gemakkelijk vinden die vier mannen in de rechtbank terug te zien, maar volgens mij kan ze het wel aan,' zei Mary, niet erg overtuigend. De advocate had Giverny vlak na de aanval leren kennen en haar daarna tijdens de slepende rechtszaak regelmatig gesproken.

De vier Harbourn-broers hadden van alles geprobeerd om Giverny zo bang te maken dat ze niet meer durfde te getuigen. Toen dat niet lukte, hadden ze elke mogelijke juridische manipulatie uit de kast gehaald om de rechtszaak te vertragen.

Ondertussen hadden andere familieleden van de

broers onverholen dreigementen geuit tegen die 'leugenachtige hoer', zoals zij Giverny noemden. Zij was de enige die kon getuigen dat de broers haar hadden verkracht, zodat haar getuigenverklaring voor hen het meest bedreigend was.

Toch was het niet gemakkelijk voor het doodsbang zeventienjarige meisje om dat zo te zien.

De groepsverkrachting en het daaropvolgende jaar vol juridische beproevingen hadden hun tol geëist. Tot die rampzalige avond was Giverny een goede leerlinge geweest, maar een paar maanden geleden was ze van school gegaan. De komende examens en het vooruitzicht dat ze de kroongetuige zou zijn in de nieuwe rechtszaak waren domweg te veel voor haar. Haar vrienden hadden haar al een tijdje geleden laten vallen. Zij kozen ervoor door te gaan met hun oude leventje, terwijl Giverny thuisbleef en niemand meer durfde te vertrouwen.

Mary vermeed de verstopte hoofdwegen en nam een kleine omweg.

Any a keek op haar horloge. 'Laten we maar hopen dat Giverny er klaar voor is en zich niet heeft bedacht. We hebben niet veel tijd over.'

Mary toeterde, omdat een auto haar sneed. De bestuurder stak zijn middelvinger op en trapte even keihard op de rem. Mary kon nog net op tijd stoppen, vlak achter zijn bumper.

Anya's hoofd klapte naar voren. Daarna zag ze dat de bestuurder zijn portier opende. 'Rij eromheen. Hij stapt uit.'

Ze boog zich naar voren en drukte op het knopje van de centrale deurvergrendeling op het dashboard. Voor het geval dat. Het laatste wat ze nu nodig had was een verkeersruzie.

'Waarom doen mannen dat toch altijd? Zij maken een fout en geven jóú de schuld.' Mary reed om de auto heen.

Anya zag in het spiegeltje op de zonneklep dat de man weer in zijn auto stapte, afsloeg en uit het zicht verdween. Ze slaakte een zucht van verlichting.

Even later waren ze bij Giverny's huis. Het meisje had gevraagd of ze haar wilden ophalen, zodat ze haar onderweg wat morele steun konden geven. Ze wist dat Anya in de rechtbank niet samen met haar mocht worden gezien. Als getuige-deskundige moest de jury Anya als een onafhankelijke getuige beschouwen, want anders zouden ze haar niet serieus nemen.

Anya kon zich goed voorstellen dat Giverny alleen al een kruisverhoor een eenzame ervaring zou vinden, ook zonder dat ze zich in de steek gelaten voelde door de mensen die haar hadden overgehaald om te getuigen.

Mary reed de oprit op en liet de motor draaien. Voor-

dat ze uitstapte zette ze de radio aan. 'Luister maar even naar de verkeersinformatie,' zei ze.

Mary liep naar de voordeur, met haar zonnebril omhooggeschoven op haar warrige grijze bos. De advocate stond gespannen te wachten, met haar handen in de zij. Mary klopte nog een keer. Toen er niemand opendeed, maakte ze een wanhopig gebaar met haar armen en liep terug naar de auto. 'Misschien zit ze op het toilet en hoort ze de bel niet.'

Anya haalde haar mobieltje uit haar tas en toetste Giverny's nummer in. 'Hij wordt doorgeschakeld naar de voicemail.'

Mary liep om het huis heen naar de achterkant; toen ze terugkwam schermde ze haar ogen af en keek door de ramen naar binnen. 'Alle gordijnen zijn dicht. Ik zie dus niets,' riep ze.

Anya stapte ook uit en begon weer te rillen. Ze zag dat de deur van de garage een beetje openstond. Het was onwaarschijnlijk dat Giverny een deur niet op slot had gedaan of open had laten staan. Na haar ontvoering was ze ontzettend gericht geweest op haar veiligheid.

Anya's nekharen gingen overeind staan. Ze bukte zich en wrikte aan de kruk van de garagedeur die even klem bleef zitten, maar daarna toch meegaf. De deur ging omhoog, waarna het daglicht naar binnen stroomde.